

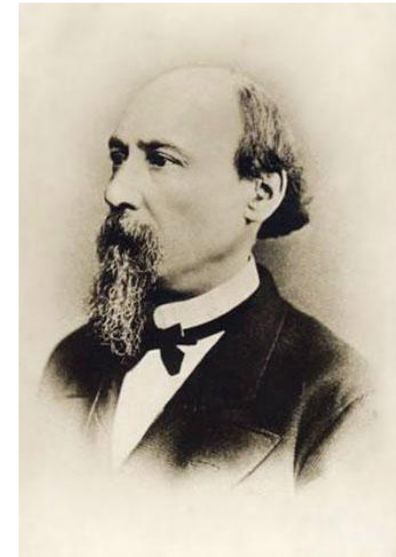
Микола Некрасов

Біографія

Некрасов Микола Олексійович – 10 грудня 1821,
м. Немирів, тепер Вінницька область – 8 січня
1878, Санкт-Петербург.

Микола Олексійович Некрасов народився 10 жовтня (28 листопада) 1821 року в Немирові Вінницького повіту Подільської губернії. Батько Некрасова, Олексій Сергійович був дрібномаєтним дворянином, офіцером. Вийшовши у відставку, він оселився в своєму родовому маєтку, в селі Грешневе Ярославської губернії (нині село Некрасове). Мав кілька душ кріпаків, до яких відносився досить жорстко. Його син з ранніх років спостерігав за цим, і вважається, що дана обставина зумовило становлення Некрасова як поета-революціонера.

Мати Некрасова, Олександра Андріївна Закревська, стала його першою вчителькою. В неї було 14 дітей і всім ним вона намагалася прищепити любов до російської мови та літератури. Дитячі роки Миколи Некрасова пройшли в Грешневе.

ДИТИНСТВО І ЮНІСТЬ

У віці 7 років майбутній поет уже почав складати вірші, а ще через кілька років - сатири. 1832 - 1837 роки - навчання в Ярославській гімназії. Навчається Некрасов середньо, періодично конфліктує з начальством через своїх сатиричних віршів. 1838 - Некрасов, не завершивши навчальний курс в гімназії (дійшов всього лише до 5 класу), їде до Петербурга для вступу в дворянський полк.

Батько мріяв, щоб Микола Олексійович став військовим. Але в Петербурзі Некрасов, всупереч волі батька, намагається вступити до університету. Поет не витримує вступних іспитів, і йому доводиться визначитися слухачем на філологічний факультет. 1838 - 1840 роки - Микола Некрасов вільний слухач філологічного факультету Петербурзького університету. Дізнавшись про це, батько позбавляє його матеріальної підтримки. За власними спогадами Некрасова, він бідував близько трьох років, перебиваючись невеликими випадковими заробітками. Одночасно поет входить у літературний та журналістський коло Петербурга. У цьому ж (1838) році відбулася перша публікація Некрасова.

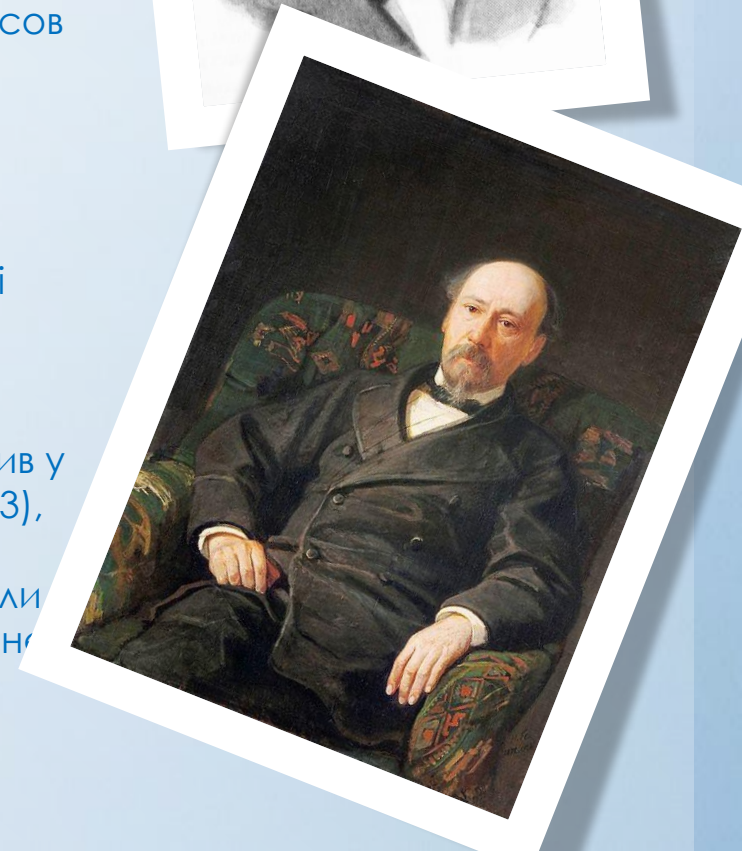
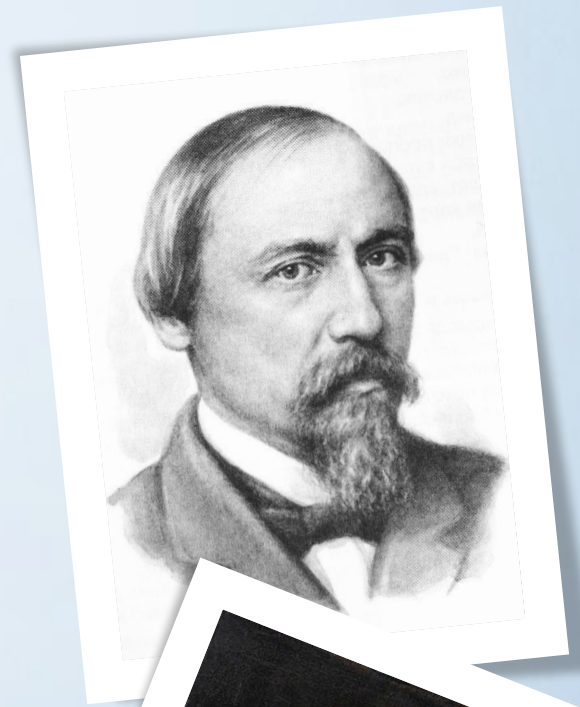

Творчість

У 1840 році Некрасов зважився випустити першу збірку віршів під заголовком «Мрії і звуки». Некрасов поставав у цьому збірнику в ролі автора псевдоромантичних-наслідувальних балад з різними «страшними» заголовками на кшталт «Злий дух», «Ангел смерті», «Ворон» і т. п. Некрасов відніс підготовлювану книгу В. А. Жуковському, щоб дізнатися його думку. Жуковський виділив 2 вірші як пристойні, решту порадив молодому поетові друкувати без імені: «Згодом ви напишете краще, і вам буде соромно за ці вірші». Некрасов скрився за ініціалами Н. Н.

На початку 1840-х років Некрасов став співробітником «Вітчизняних записок», спочатку бібліографічного відділу. Белінський близько з ним познайомився, полюбив його і оцінив достоїнства його розуму. Він зрозумів, що в області прози з Некрасова нічого, крім пересічного журнального співробітника не вийде, але захоплено схвалив його вірш «В дорозі».

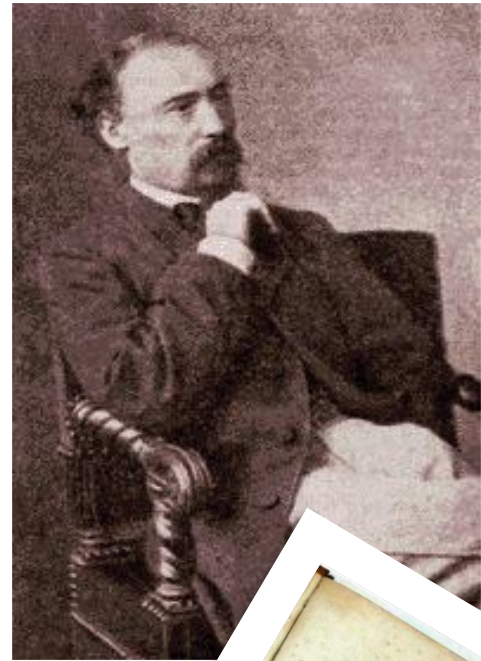
Скоро Некрасов став активно публікуватися. Він випустив у світ ряд альманахів: «статейку у віршах без картинок» (1843), «Фізіологія Петербурга» (1845), «1 квітня» (1846), «Петербурзький Збірник» (1846). У цих збірниках дебютували Д. В. Григорович, Ф. М. Достоевський, виступали І. С. Тургенєв, А. І. Герцен, А. Н. Майков. Особливий успіх мав «Петербурзький Збірник», в якому з'явилися «Бідні люди» Достоевського.

Творчість

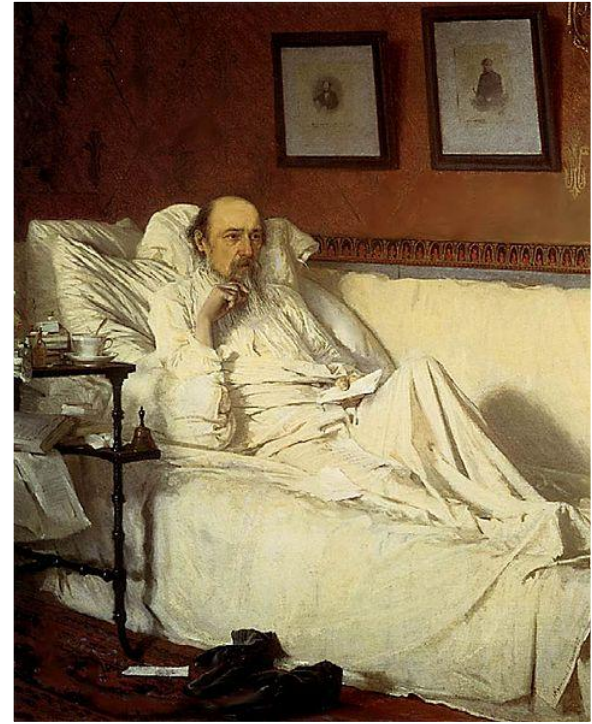
В кінці 1846 року він разом з Панаєвим придбав у Плетньова журнал «Современник». Літературна молодь, що додавала силу «Вітчизняним запискам», кинула Краєвського і приєдналася до Некрасова. Белінський також перейшов в «Сучасник» і передав Некрасову частину того матеріалу, який збирав для затіяного їм збірника «Левіафан».

Близько середини 1850-х років Некрасов серйозно (вважали, що смертельно) захворів горловою хворобою, але перебування в Італії полегшило його стан. Одужання Некрасова збіглося з початком нової ери російського життя. У творчості Некрасова також наступив щасливий період, який висунув його в перші ряди літератури. Він потрапив тепер у коло людей високого морального ладу; Чернишевський і Добролюбов стають головними діячами «Современника». Завдяки своїй чуйності і здатності швидко засвоювати настрої і погляди навколишнього середовища, Некрасов стає переважно поетом-громадянином. Коли в 1866 році «Сучасник» був закритий, Некрасов зійшовся з Краєвським і орендував у нього з 1868 року «Вітчизняні записки».

Пізні роки

На початку 1875 року Некрасов важко захворів (лікарі виявили у нього рак кишечника) і скоро життя його перетворилося на повільну агонію. Некрасова оперував спеціально прибутий з Відня хірург Більрот, проте операція лише ненабагато продовжила йому життя. Новини про смертельну хворобу поета значно підняли його популярність. З усіх кінців Росії посипалися листи, телеграми, вітання, адреси. Вони доставляли високу відраду хворому в його страшних муках, і творчість його забила новим ключем.

Написані за цей час «Останні пісні» зосереджені майже виключно на спогадах про дитинство, матір, і досконалі помилки, належать до кращих створінь його музи. Поруч із свідомістю своїх «провин», в душі вмираючого поета ясно вимальовувалося і свідомість його значення в історії російського слова. У «Щоденнику письменника» Достоєвський писав: «Я бачив його в останній раз за місяць до його смерті. Він здавався тоді майже вже трупом, так що дивно було навіть бачити, що такий труп говорить, ворухить губами. Але він не тільки говорив, але і зберігав всю ясність розуму. Здається, він все ще не вірив у можливість близької смерті. За тиждень до смерті з ним був параліч правої сторони тіла». Некрасов помер 27 грудня 1877 року, о 8 годині вечора. Незважаючи на сильний мороз, натовп в декілька тисяч чоловік, переважно молоді, проводжала тіло поета до місця вічного його заспокоєння на петербурзькому Новодівичому кладовищі.

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ!

